

Österbottningarna i Karelen.

Du ser en odlad bygd, kring hvilken skogen
Med hedersvakt af höga furor står.
På raka tegar, färade af plogen,
Är brodden grön och väntar solwarm vår.
Från trefna gårdar slöjdarns yxa höres,
I fyllda rior slagan kraftigt föres.

Du stiger in i stugan, och man bjuder
Till välkomst handen efter gammal sed.
„Guds fred!“ — Hur underbart och godt det ljuder
Här i Karelens fjärran bygd: „Guds fred!“ —
Med välkänd klang af svenska bygdemålet,
Så klart och rent och bøjligt liksom stålet.

Du slår dig ned på bänken och du spørjer,
Hur Österbottens gossar mände ha
Här borta i Kareln. — „Man icke sörjer“,
— Är svaret — „här man har det mycket bra“.
— Du ler och tänker att en österbottning
Ej nånsin gifvit tapt i ödets brottning.

Och för din blick stå alla hårda strider,
Dem österbottningen har kämpat ut
Mot fienden i forna bistra tider,
Mot frost och köld — och segrat städs till slut.
Så namn han fått, dermed han stolt kan skryta,
För jernhård kraft, den intet mäftar bryta.

Du blickar på din värd och ser bekymmer
Hans panna skugga. — „Ja allt vore bra“,
— Han säger, och liksom en slöja skymmer
Hans öga — „men vi ingen skola ha.
„Ja, socknen har nog skola, vill jag säga,
„Men vi för våra barn ej någon äga.

„Vi vilja ej, att våra barn, de kära,
„Det språk förgäta, som oss dyrbart är,
„Att de en gång kanske förakta lära
„Det tungomål, som deras mor dem lär,
„Och när de växa upp och blifva männer,
„Ej deras eget hem dem mera känner.

„Vi äro gamla, men i dem vi skåda
„Vår egen ungdom lefva upp på nytt.
„Vi deras lif och sträfvan se bebåda
„En morgon, när vår qväll har snart förflytt.
„Att detta våra själars samband stycka,
„Det vore att ur bröstet hjertat rycka.

— Du, som har hört de orden, honom handen
Till trofast handslag räck! Hvad nu du hört,
Det var en yttring af den samma anden,
Som nordens folk till ljus och frihet fört
Och vetat fädrens arfvedel bevara
I nöd och fattigdom, i strid och fara.

Hvad fädren djupast tänkt, den ärfda lära
Om redbar vandel, mannatro och dygd,
Det går till barnen, hvilka fram det bära
I ädel idrott för sin fosterbygd.
Det är den grund, på hvilken folken trygga
Sin framtid och sin frihet kunna bygga.

